

Бѣгане отъ зимата.

(Народна приказка).

Дотегнало на вола да тегли колата, та избѣгалъ въ гората.

Вървѣлъ, вървѣлъ цѣлъ день и срѣщналъ единъ овенъ.

— Добъръ ти день, виторогъ овенъ! И ти ли бѣгашъ като менъ? казалъ волътъ запъхтенъ.

— Бѣгамъ отъ зима студена и се чудя, кждѣ да се дена! отговорилъ овена.

— Я ела съ менъ, виторогъ овенъ!

Тръгнали двамата заедно — цѣлъ день вървѣли, една свиня видѣли и на разговоръ я спрѣли:

— О, свиня клепоуха, на добъръ часъ! и ти ли скитаешъ като насъ? запитали я двамата въ единъ гласъ.

— Дотегна ми зима студена; бѣгамъ отъ нея и търся лѣто да се срѣя и добръ да живѣя, — казала свинята и си поклатила главата.

— Я ела ни за дружина, па добръ щемъ помина!

И свинята се съгласила, рило провѣсила и тръгнала.

Вървѣли, що вървѣли и на срѣща си видѣли, че иде и се клати гжска дългошийка, на вола комшийка.

— О, комшийке дългошийке, на добъръ ти часъ! И ти ли бѣгашъ като насъ? запитали я дружината въ единъ гласъ.

— Бѣгамъ отъ зима студена; диря я лѣто, я топла прѣмѣна, но вече съмъ уморѣна...

— Ела съ насъ заедно да търсимъ лѣто нѣйдѣ подъ небето.

И гжската тръгнала и се заклатила.

Повървѣли малко, видѣли единъ пѣтелъ, на срѣща имъ се спрѣлъ, опашка развѣлъ.

— О, добра срѣща, пѣтлю горделиви, що търсишъ по тѣзъ мѣста диви? казалъ волътъ сиви.

А гордиятъ пѣтелъ плѣсналъ крилѣ и запѣлъ:

— Отъ люта зима бѣгамъ, търся лѣто нѣйдѣ подъ небето, да се стопля и нахраня, че въ менъ душа не остана!

— Я ела, пѣтлю, съ насъ; ти имашъ хубавъ гласъ. Ще ни веселишъ, пѣнешъ и добръ ще прѣживѣешъ!